

ÄERT KÄ•LÄ• VÄ½DY NA JEDNU HROMADU

PondÄ-Ä-, 04 prosinec 2017

Nevím, v jaké konstelaci byly hvÄzdy v ten jeden letošní pátek, ale muselo to být nÄco hodnÄ divného. Povím vám o dvou událostech oné noci. Jedné jsem se stal pÄímým úÄastníkem, tu druhou si bohuÄel „vyÄ¾al“ aÄ¾ do dna jeden mÄj známý... ZaÄnu tou, u které jsem osobnÄ byl. Jeden kamarád se ve svých osmaÄtyÄmíceti letech rozhodl, Ä¾ se (podruhé) oÄ¾ení. A tak jsem byl ještÄ s dalšími tÄmými pozván na jeho rozluÄku se svobodou.

Hezké to bylo, jedlo a pilo se v jedné praÄské restauraci. Já pil málo, jednak moje tÄlo trpí slabší cukrovkou, navíc mÄ druhý den Äekal úkol dopravit autem rodinu i s tchýní na oslavu narozenin k jednÄm pÄíbuzným. TakÄ¾e já mÄ jednoho malého panÄka na pÄípitek a nÄkolik málo piv ‐ desítek. Moji kamarádi se tak pÄí zdi drÄet nemuseli, a tak nepili desítku, ale svijanskou tÄináctku a panáky do nich padaly, jako kameny do vody. KdyÄ nás okolo jedenácté veÄer z restaurace vyšoupli, byl jsem nejstÄízlivÄjší. A co se nestalo: jeden z našich kamarádÄ sedl na tramvaj a odjel, zbyli jsme tÄmi. A další z nás, bohuÄel stÄmícetkilový macík, neustál hladinku chlastu v krvi a rozhodl se uÄ¾ pÄed restaurací, Ä¾e bude spát na chodníku... Tak jsme ho s kamarádem (s tím, co zapíjel svou svobodu) vzali kaÄ¾ý pod jedním kÄídlem a táhli ho na Palmovku na stanici autobusu; s tím, Ä¾e s ním pojedeme aÄ¾ Prosek a slavící kamarád, protoÄ¾e Ä¾ije na KladnÄ, u nÄj pÄespí, neb Ä¾ena našeho opilce prý není doma, ale n chatÄ... ÄelovÄk mání ‐ Pán BÄh však mÄní... ZmoÄ¾ený kamarád, Ämíkejme mu tÄmiba Jarouš cestou na autobus rozhodl, Ä¾e se mu chce Äurinkat. Byl odveden (odtáhnut) ke kÄmí, a kdyÄ¾ zvednul hlavu, aby se podíval na hvÄzdy, hlava byla zamotána a uÄ¾ jsme všichni tÄmi letÄli mezi roští. MÄ to stálo krvavý šám na noze. A jako na potvrzení pÄíjel autobus ne nízkopodlaÄní, ale se tÄmi schody na palubu, coÄ¾ se ukázalo pro našeho kulturnÄ zmoÄ¾eného kamaráda i pro nás, jeho podpÄry, jako neÄmšitelný problém. TáhnÄte sto tÄmícet kilo mrtvé váhy do tÄech schodÄ... A tak autobus odjel bez nás. Jako nejstÄízlivÄjší jsem se vydal k nedaleko stojícímu taxíku, protoÄ¾e v jeho Ä¾lutém stÄešním svÄtle kynula naše jediná nadÄje. „veÄer, šéfe, prosím vás, máme problém. Kamarád se nám strašnÄ oÄ¾al, nemÄÄ¾e na nohy a my ho nutnÄ potÄebujeme dostat na Prosek...“ „Bude blejt...?!“ „Nebude, jen nemÄÄ¾e na nohy...“ „Tak fajn, dotáhnÄte ho sem, já na to stanovíštÄ autobusÄ nemÄÄ¾u, a já vás na ten Prosek hodím...“ Na Proseku jsme našeho kamaráda vytáhli z taxíku, prošacovali ho a z jeho kešenÄ pÄedali taxikÄmí peníze - pÄmeci jen to nebyla naše vina, tak aÄ¾ si to andÄlíÄek zaplatí. Pak taxikÄmí poprosil, aby ještÄ chvíli poÄkal, Ä¾e pak hodí domÄ mÄ. JenÄ¾e - sotva jsme Jarouška opÄme strom, zjistili jsme, Ä¾e není schopný nám Ämíct, ve kterém vchodÄ bydlí. UvÄdomili jsme si, Ä¾e si vlastnÄ ani my nepamät v jakém vchodÄ toho dlouhého paneláku bydlí, pÄmeci jen jsme u nÄj byli naposledy nÄkdy pÄmed tÄmíceti lety, od té doby se vÄ¾dy scházeli nÄkde na chalupÄ, nebo všude moÄ¾nÄ, jen ne u nÄj. Kamarád, slavící svou nastávající sva té chvíli uÄ¾ totálnÄ nasštvaný a stÄízlivý) tedy podrÄel Jarouška opÄmeného o strom a já jsem se se sví mobilem v ruce vydal pátrat po domovních zvonkách u jednotlivých vchodÄ, kde najdu jeho jméno. NeÄ¾ jsem staÄil cokoli najít, ozvalo se od stromu volání o pomoc... „Ty vole, VlÄo, dÄlej, pojÄ sem!!!“ „Co je, co se dÄje?“ „Von chce nÄkam jít...“ A váÄnÄ, Jaroušek se se svými sto tÄmíceti kily skoro roze smÄrem k parkujícím autÄm, o jedno se opÄmel a zašmátral nÄkde poblíÄ¾e poklopce. „Ty vole Jardo, pÄ nemÄÄ¾eš ochcávat cizí auta?!“ „Hhhh, muÄ¾Ä¾Ä¾u. Dommmo Ä¾Ä¾Ä¾ena, nemuÄ¾Ä¾Ä¾u spát „Jak ‐ doma Ä¾ena, ty vole jeden?!“ Vyjeknul kamarád, co si myslel, Ä¾e u Jarouška v klidu pÄespí, protoÄ¾e poslední vlak na Kladno odjíÄÄl nÄkdy za dvacet minut z druhého konce Prahy. JenÄ¾e pak, jako záz nevytáhnul Jaroušek z poklopce to, s Äím my kluci ÄÄráme, ale z kapsy vylovil klíÄe a to auto, o které byl opÄený, si odemkl. Byla to jeho dodávka, s tÄmi sedadly vepÄedu. StaÄil nám s druhým kamarádem jeden pohled a bylo jasno, náš problém byl rázem vyÄmešený. Narvali jsme Jarouška do jeho auta, krásnÄ se natáhl na tÄch tÄmích sedadlech, klíÄe jsme mu hodili na podlahu skoro pod sedaÄku (to aby ho nenapadlo nÄkam odjet) a bÄÄ¾eli nazpÄ k taxíku. TaxikÄmí se dobÄme bavil, prý uÄ¾ vidÄl všelicos, ale vidÄt tÄmi stárnoucí voly, jak Ämeší problém jinak Ämeší dvacátníci, to ho dost pobavilo. KdyÄ¾ se dosmál, kopnul do vrtule a fofrem nás odvezl smÄrem k Vltavské, odkud mÄl jet kamarádovi vlak na Kladno. Ten celou cestu v taxíku nadával, Ä¾e to bylo pÄmeci jeho „štando“, Ä¾e takhle mÄl být nalitej on a ne Jaroušek, Ä¾e mu tu opici ukradnul. Dojeli jsme na Vltavskou, náš oslavenec se vydal na vlak a mÄ odvezl taxík koneÄnÄ také domÄ. Myslel jsem si, Ä¾e tím to skonÄilo ‐ omyl... Druhý den, tÄsnÄ pÄed desátou dopoledne mÄ pípla v mobilu SMS od kamaráda z Kladna, píšu ji v plném znÄní... „Ahoj draku. Tak teÄ jedu teprve domu, ten vlak nejel. Lidi tu nadávali, tak sem musel k ségÄme do JindÄmíšský samozÄmímÄ jsem pÄknÄ zmoknul. mÄj se...“ TakÄ¾e kamarád, slavící rozluÄku se svobodou, musel jít pÄšky z Vltavské aÄ¾ do JindÄmíšské ulice, v dešti, pak pÄespal u sestry a domu na Kladno dorazil aÄ¾ dopoledne druhý den. Jak s ním, tak se mnou doma pro pozdní pÄíchod nemluvila ani klíka od záchodu, já navíc skrze svou zakrvácenou nohu byl podezÄmíván, Ä¾e jsem se nÄkde s nÄkým serval. A Jaroušek? Ten se v autÄ pár hodin prospal, pak našel na podlaže ty klíÄe, auto zamknul, vzpomnÄl si, kde bydlí a odešel dospat domÄ. Jeho choÄ¾ spala, tak ani nevÄdÄla, v kolik hodin pÄmíšel a tak s ním ta klíka oc záchodu mluvila... Inu - jak se Ämíká pro dobrotu ‐ na Ä¾ebrotu... Ten druhý pÄíbÄh oné noci však dopa daleko hÄÄm... MÄj další známý vyjel v deset veÄer s rodinkou Äitající tÄmi malé dÄti a Ä¾enu, svým autem na do do Itálie. NÄkde v Rakousku mu však auto vypovÄdÄlo sluÄ¾bu, snad prý pÄevodovka, Äi co. Zavola si odtah zpÄ Äeské hranice, od hranic jeli domÄ taxíkem, tam si vzal sluÄ¾ební auto, jeho šéf mu mailem zaslal povolení k

používání služebního auta v zahraničí a vyjeli znovu směrem Itálie. Ani si neumím představit, ani vlastně si to představit raději nechci, co se muselo dít, ty nervy musely být peklo. A tak se stalo, že ve zmatku do toho služebního auta, co jezdí na naftu, natankoval omylem to, co tankoval do svého soukromého vozu – benzín. Dojeli pár kilometrů a konečná – tentokrát definitivní... Myslím, že to byla nejdražší dovolená jeho života – zaplacený pobyt, který nevyužil, taxík a odtah, (netuším, jak to má s pojistkou) a ve finále aby zaplatil opravu motoru služebního auta, které jele několik kilometrů na benzín, místo na naftu. Když jsem se to dozvěděl, tak jsem si říkal, že když šert se na jednu hromadu a že zaplatí Pánu Bohu jen za ošálého kamaráda, než říct to, co čeká toho druhého známého. Hezký, a pokud možno úspěšný den vám všem, kdo jste měli tu trpělivost a dočetli jste se

VLADIMÍR KROUPA